

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3686/24
11.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Радмиле Радић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Светлане Павић, чланова већа, у парници тужиле малолетне АА из ..., чији су законски заступници родитељи ББ и ВВ, а чији је пуномоћник адвокат Вук Вуковић, адвокат из Београда – Вишњица, Улица Нова 109 број 39/2, против туженог Града Београда, Трг Николе Пашића број 6, кога заступа Градско правобранилаштво Београд, Тиршова улица број 3, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 12596/18 од 29.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 11.09.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ жалбе парничних странака као неосноване и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 12596/18 од 29.01.2020. године у ставу првом и трећем изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима поступка из става четвртог изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 12596/18 од 29.01.2020. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени Град Београд да малолетној тужилји АА из ..., чији су законски заступници родитељи ББ и ВВ, накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 108.800,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности, па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле, па је обавезан тужени да тужилји на име накнаде нематеријалне штете исплати износе: на име претрпљеног страха износ од 70.000,00 динара, на име

претрпљених физичких болова износ од 60.000,00 динара, све у укупном износу од 130.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 29.01.2020. године, као дана пресуђења до исплате у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев малолетне тужиље у делу којим је тражено да јој тужени на новчани износ од 130.000,00 динара исплати законску затезну камату почев од подношења тужбе, па до пресуђења. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев малолетне тужиље у делу којим је тражено да се тужени Град Београд обавезе да јој на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх и на име претрпљених физичких болова преко досуђеног износа од 130.000,00 динара исплати износ од још 870.000,00 динара, до утуженог износа од 1.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе, па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да малолетној тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у износу од 132.700,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, а све у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом извршења.

Малолетна тужиља је благовремено изјавила жалбу, побијајући пресуду у ставу трећем и четвртим изреке, из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући пресуду у ставу првом и четвртим изреке, из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Испитујући првостепену пресуду у побијаном делу, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку- ЗПП (“Службени гласник РС” број 72/11, 49/13- одлука Уставног суда, 74/13- одлука Уставног суда, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23- др. закон), Апелациони суд у Београду је оценио да су жалбе парничних странака неосноване у погледу одлуке о главној ствари, а делимично основане у погледу одлуке о трошковима поступка.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд, пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису. Образложење садржи јасне, потпуне и аргументоване разлоге о свим битним чињеницама, тако да се правилност и законитост пресуде са сигурношћу могу испитати, те није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда дана 19.06.2018. године у ..., малолетну тужиљу је напао пас луталица и ујео у пределу леве потколенице. Околности у вези са уједом пса луталице првостепени суд је утврдио на основу исказа законских заступника малолетне тужиље, којима је поклонио веру као јасним и уверљивим, а искази су били поткрепљени медицинском документацијом. Због нанетих повреда законски заступници малолетну тужиљу су одвели лекару, те јој је одређена

терапија која се одређује у случају уједа пса луталице, а те чињенице су утврђене из приложене медицинске документације. Малолетна тужиља је од тренутка повређивања, па у наредних 10 минута трпела болове јаког интензитета, а имајући у виду пре свега старост детета, затим је у наредна 2 дана трпела болове средњег интензитета, а до иницијалне мекоткивне санације ране на десној потколеници, да би затим у наредних 5 дана болови били лаког интензитета до потпуне мекоткивне санације ране. Такође, примарни страх приликом повређивања трајао је око 1 минут и био је високог интензитета, секундарни страх високог интензитета трајао је око 2 часа укупно, малолетна тужиља је трпела болове, била је на медицинским интервенцијама, проживљавала је трауматичан догађај, плашила се компликација; секундарни страх средњег интензитета трајао је око 3 дана, малолетна тужиља је проживљавала трауматичан догађај, плашила се паса; секундарни страх ниског интензитета је трајао око месец дана и изазвале су га тегобе у кретању и страх од паса. Страх од паса малолетна тужиља данас не осећа, има свог пса, а утврђено је да претрпљени страх није оставио трајне последице на психичко здравље малолетне тужиље.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева првостепени суд је потпуно и правилно утврдио изведеним доказима, које је правилно оценио применом одредбе члана 8 ЗПП. Разлоге које је за свој чињенично-правни закључак дао првостепени суд у свему, као правилне и аргументоване прихвата и овај суд, као другостепени.

Првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право када је закључио да постоји одговорност туженог за накнаду штете. Апелациони суд као правилно прихвата утврђено чињенично стање и примену материјалног права, па с обзиром да пресудом жалбу тужиље и туженог одбија у погледу главног захтева, а делимично усваја у погледу трошкова поступка, не образлаже их детаљно на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП.

Одговорност туженог проистиче најпре из одредбе чланова 2, 3, 4, 5, 6, 9 и 13 Закона о комуналним делатностима (“Службени гласник РС” број 88/11, 104/16 и 95/18), као и одредбе члана 46 Закона о ветеринарству (“Службени гласник РС” број 91/2005, 30/2010, 93/2012 и 17/2019- др.закон), важећих у време настанка штетног догађаја.

Неосновано се наводима жалбе туженог оспорава правилност закључка првостепеног суда о неоснованости приговора недостатка пасивне легитимације туженог, који представљају поновљене наводе из првостепеног поступка о којима је суд дао јасне разлоге. Наиме, правилно је првостепени суд нашао да чињеница да је Град Београд уговором поверио обављање комуналне делатности, тј. послова зоохигијене Ветеринарској установи “Ветерина Београд”, туженог не ослобађа одговорности у конкретном случају, с обзиром да је Град Београд, као јединица локалне самоуправе, надлежан за уређивање и обезбеђење обављања комуналних делатности, између осталих и послова хватања, превоза, збрињавања и смештаја напуштених животиња у прихватилиштима, а у смислу наведених законских одредби, па је правилан закључак првостепеног суда да тужени одговара без обзира на кривицу зато што је као правно лице био дужан да обавља делатност хватања и збрињавања напуштених животиња, па чињеница да је ове послове поверио ВУ “Ветерина Београд”, не утиче на одговорност

туженог према трећим лицима и пасивну легитимацију у случају спора, с обзиром на то да је у питању одговорност у вези са вршењем послова од општег интереса у смислу одредбе члана 184 Закона о облигационим односима. Правилно је првостепени суд применио и подзаконске акте који установљавају одговорност туженог за насталу штету.

Полазећи од одредбе члана 200 Закона о облигационим односима (“Службени лист СФРЈ” број 29/78, 39/85, 45/89-одлука Уставног суда и 57/89, “Службени лист СРЈ” број 31/93 и “Службени лист СЦГ” број 1/2003-Уставна Повеља и “Службени гласник РС”, бр. 18/2020), првостепени суд је правилно закључио да малолетна тужиља има право на накнаду нематеријалне штете, утврдивши интензитет и трајање физичких болова и страха код малолетне тужиље, прихватајући налаз и мишљење вештака који су урађени у складу са правилима струке, имајући у виду начин настанка повреде, те физичке болове и страх који је малолетна тужиља уз повређивање трпела, што је све могло бити избегнуто да је тужени уредно вршио посао збрињавања паса луталица, па су неосновани жалбени наводи туженог којима се указује на то да, имајући у виду налазе судских вештака, не постоји основ по којем би малолетној тужиљи припало право на накнаду нематеријалне штете, јер интензитет физичких болова и страха који је малолетна тужиља претрпела то не оправдава. Управо супротно, и по ставу Апелационог суда, а имајући у виду налаз и мишљење судских вештака неуропсихијатра и ортопеда трауматолога, а с обзиром на узраст малолетне тужиље (старости 7 година у време повређивања) и утврђен интензитет и трајање физичких болова и страха код малолетне тужиље, оправдано је досуђивање накнаде нематеријалне штете у смислу члана 200 ЗОО у конкретном случају.

Жалбеним наводима парничне странке су оспориле и висину досуђене накнаде за све видове нематеријалне штете, сматрајући да су накнаде прениске (малолетна тужиља), односно превисоко (тужени) одмерене.

Неосновани су наводи жалбе туженог да је висина досуђене накнаде на име претрпљеног страха побијаном одлуком превисоко одмерена, с обзиром на судску праксу. Судска пракса не представља извор права у Србији. Сагласно одредби члана 145 став 2 Устава Републике Србије, судске одлуке се заснивају на Уставу, закону, потврђеном међународном уговору и пропису донетом на основу закона. Суштински исто је садржано и у одредби члана 1 Закона о уређењу судова, којим је прописано да судови суде на основу Устава, закона и других општих аката, када је то предвиђено законом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународних уговора. Стога, раније донете одлуке у чињенично сличним, али не идентичним ситуацијама, немају обавезујући значај у другим случајевима, пошто судска одлука зависи од околности сваког конкретног случаја који суд мора да утврди и има у виду због дужности да у сваком конкретном случају индивидуализује износ накнаде. Индивидуализација је неопходна ради правилне примене материјалног права садржаног у одредби члана 200. Закона о облигационим односима и критеријума њоме предвиђених који се тичу јачине болова и страха и њиховог трајања, као и других околности случаја, при чему је суд дужан да води рачуна и о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом. Одмеравање правичне новчане накнаде нематеријалне штете представља фазу доношења судске одлуке која не може

бити унапред условљена одлукама судова, донетим у чињенично сличним, али не и истоветним ситуацијама, како погрешно сматра тужена.

Цењени су и сви други наводи тужиле и туженог, који су истицани у жалбама, али како нису од значаја и не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари, то нису посебно образлагани на основу овлашћења из члана 396 став 1 и 2 ЗПП.

Међутим, основана је жалба туженог у делу који се односи на трошкове првостепеног поступка, јер је првостепени суд погрешно обрачунао трошак који малолетна тужилца има право да надокнади од туженог на име таксе на тужбу, и то према успеху у спору, а не према вредности спора. С обзиром да је малолетна тужилца успела у спору само у одређеном делу, то је овај суд сматрао да треба да јој се досуди накнада трошкова на име таксе на тужбу, сходно износу у којем је успела у спору (130.000,00 динара), а што износи 12.400,00 динара, одмерено применом Таксене тарифе, важеће у време пресуђења. Основана је и жалба малолетне тужилце у делу који се односи на трошкове првостепеног поступка, а у погледу досуђивања накнаде за састав једног необразложеног поднеска од 17.07.2019. године

Сходно наведеном, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртом побијане одлуке и истовремено одлучено о трошковима првостепеног поступка, сходно одредби члана 165 став 3 ЗПП у вези са одредбама члана 153 и 154 ЗПП, на тај начин што су малолетној тужилци досуђени трошкови за састав тужбе и једног образложеног поднеска од 12.10.2018. године у износу од по 6.000,00 динара, за састав једног необразложеног поднеска износ од 3.000,00 динара, за приступ од стране пуномоћника на 4 одржана рочишту у износу од по 7.500,00 динара, приступ од стране пуномоћника на 2 неодржана рочишта у износу од по 4.500,00 динара, на име вештачења 30.000,00 динара, на име таксе на тужбу 12.400,00 динара и на име таксе на пресуду 12.400,00 динара, што све укупно износи 108.800,00 динара, одмерено према АТ и ТТ важећим у време пресуђења. Тужени је обавезан да малолетној тужилци плати законску затезну камату на досуђен износ од дана стицања услова за извршење, па до исплате на основу законске одредбе члана 277 Закона о облигационим односима.

Приликом одлучивања Апелациони суд у Београду је имао у виду жалбене наводе малолетне тужилце, којима је тражено да се досуди састав још 3 образложена поднеска, али је увидом у списе предмета утврдио да је образложени поднесак од 12.10.2018. године изјашњење поводом одговора на тужбу, поднесак од 17.07.2019. године изјашњење на поднесак туженог од 03.06.2019. године, да је поднесак од 08.11.2019. године изјашњење на поднесак туженог од 25.10.2019. године, док је поднесак од 17.07.2019. године у ствари необразложен поднесак и да је у прилогу њега тужилца доставила доказ о уплати на име вештачења. Из наведеног разлога, Апелациони суд је оценио да тужилци на име састава једног необразложеног поднеска од 17.07.2019. године треба да се досуди износ од 3.000,00 динара, из ког разлога је укупан износ трошкова поступка обрачунат на 108.800,00 динара. У погледу преостала два образложена поднеска од 17.07.2019. године и 08.11.2019. године, није основана жалба тужилце, с обзиром да исти нису били нужни и неопходни за вођење овог судског поступка, већ представљају коментар на поднесак туженог од 03.06.2019. године, односно 25.10.2019. године, па је пуномоћник тужилце могао садржај тих поднесака да изнесе и на рочиштима за главну расправу, из ког разлога се исти не могу сматрати

нужним и није оправдана њихова накнада.

Имајући у виду све напред наведено, одлучено је као у ставу првом изреке на основу одредбе члана 390 ЗПП, а на основу одредбе члана 401 тачка 3, члана 165 став 1 и 2 у вези са одредбом члана 153 ЗПП као у ставу другом изреке.

С обзиром на то да су и тужиља и тужени у незнатном делу успели у другостепеном поступку, на основу одредбе члана 165 став 1 у вези са одредбом члана 153 Закона о парничном поступку, донета је одлука као у ставу трећем изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Радмила Радић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић